

"Med stø hånd"

Om: ~~SX~~ Riksadvokat
 Sven Arntsen!!! Side 3-4

Stortinget - barometret på demokratiets anseelse.

og
Solem

110

Stortinget var ikke ansett i folket før krigen. Scharffenberg har sagt, at siste storting var det usleste i landets historie, inntil 1945. Men hvad skal en si om det nåværende? Svært mange av dem anfører at de under krigen måtte "flykte". Vi vet ikke hvor mange av dem flyktet til Sverige i april dagene 1940 og kom igjen da okkupasjonen var lykkelig gjennomført! Men få var det ikke. Og en av disse er offentlig stemplet som "ussel landssviker", andre har vært heldigere - de oppførte seg så klosset at de ble arrestert og undgikk av den grunn å gjøre flere dumheter. Kvaliteten ble deretter. Det er ingen imponerende forsamling disse 150 utgjør, men hele folket klamrer seg til håpet om at de måtte greie å holde oppe den smule anseelse Stortinget hadde igjen. En servil og ensrettet presse har gjort krampaktige forsøk på å lage litt staffasje omkring disse halvånnent hundre stympere. Men pressen er selv prostituert, den har gjort det midt for folkets øyne, så ingen tar lenger notis av det plaprende tingel-tangel den lirer av seg. Den kneblede presse har vært med på å sende det frie ord under jorden, og Stortinget tier og samtykker. Jo, det er gjilde menn i tingets hall. De brauter om demokrati, men bøyer kne for Franco. De protesterte mot konsentrasjonsleirer i Spania, men ikke i Norge og Russland. Da herrene ikke kunne få bukt med Franco, kastet de seg med desto større iver over en gruppe av sine egne landsmenn. Her er noen titusen vergeløse, i fengsel og konsentrasjonsleirer. De er ikke farlige å gå løs på. At grunnloven må brytes ved denne menneskejakt får ikke hjelpe. "Rettsstaten kan mellomvils ikkje atterreisast, menpolitistaten lyt reisast - med stø hand." Så autoriserer Stortinget ran og konfiskasjon, straff uten lov og dom. Angiveren Arntzen staker opp linjene og setter i verk de råeste "Lover" som er sett i historisk tid. Paal Berg var forutseende som sikret seg borgerskap i negerstaten New Orleans - men stakkars negrene om han skulde finne på å opptre som lovgiver og dommer der. Overboddel Erik Solem-Blodöks boltrer sin tunge arvelige belastning på "lovlig" måte. Kom så ikke å si at denne slekt ikke gjør fremskritt! Men allikevel ender han nok på tiltalebenken, dersom han ikke sørger for at Bruns blir skutt og dr. Ohm og dr. Noot forsvinner. Hvor er forresten de to sistnevnte? De skulde vel ikke ha forlatt landet med Solem-pass? Disse herrer har nemlig fortalt ubehagelige ting om Solems samarbeid med Gestapo, stemningsrapporter m.v. Solem har dømt andre mennesker til 15 års fengsel for mindre ting.

Rundt i konsentrasjonsleirene drives det etter tysk oppskrift. Politiet, statsadvokatene og Riksadvokaten vet det. De gjør ingen ting. Men i justiskomiteen sitter noen kreaturer som "dementer" fakta fra Stortingets talerstol. Hele folket vet at justiskomiteen lyver. Den vet det selv også. Derfor sier den: Meir politi - med stø hand!

Og det lar seg nok gjøre å presse ut ennå en milliard av et be-
dradd folk "til vern um polistaten - tetsstaten lyt venta".

Tranmæl har med sine formasjoner sendt det fire ord under jorden (denne gang brukte han Typografforbundet). Derfor tør Stortinget gjøre dette. Stortingsmennene tror ikke folk får greie på den sanne sammenheng når den ikke kommer i avisene. Så gir de Johan Nygårdsvold "ærespensjon" og henger glitrende medaljer på Paal Berg, Eivind Berggrav og andre kompromitterte, for at folk skal blendes av glansen. Men sannheten har en ubehagelig evne til å bre seg. Det vet alle - unntagen disse ufattelige 150. De skrider verdig Hel-veien frem - med stø kurs. De knuser grunnlov og rett og yttringsfrihet med stø hand. Alt skjer i demokratiets ukrenkelige navn mens pressesluskene tiljubler dem.

Men flere og flere går under jorden sammen med menings- og yt-
ringsfrihet. Det blir så utrivelig der det ser ut som halvgale
nazister er lovgivere og lassaroner sitter i redaksjonene.

Sannheten overlever nok også disse 150 "gode nordmenns" her-
jinger. Om demokratiet gjør det, er et annet spørsmål. En viss måle-
stokk på galskapen er at politiet, statsadvokatene og Riksadvokaten
trodde Fanebust måtte være gal - fordi han skrev sannheten. Men de
sakkyndige sa han var en kompromissløs sannhetssøker.

Flere og flere følger utviklingen med stigende forferdelse.

Vi beklager at stemningen under jorden er så hvitglødende at vi
har måttet bruke ord og vendinger som ikke er sympatiske, om de dog
ikke kan måle seg med "den fire presse" i tarvelighet. Pressen i Norge
idag er det ynkeligste en vond tid har vist oss.

Siden makthaverne anser det frie ord som det farligste av alt på
denne del av kloden, venter vi at politiet griper inn med stø hand
for å kverke denne syndige gjenganger fra et fritt land. Det er
mangel på mangt her i landet, men straff og straffarter er her
gudskjelov nok av.

Meir politi, meir straff - med stø hand!

+++++

Men tilbake til boddelen Solem, Det er kjent i vide kretser at
dr. Ohm fra avd. III (SD) i Sicherheitspolizei var himmelfallen da
han som vitne så Erik Solem sitte som rettens formann. Da han kom
tilbake til Akershus fengsel, fortalte han at en av hans medarbeidere
(Solem) satt i retten. Dette førte til atskillig snakk, og såvel
landssvikpolitiet som den engelske etterretningstjeneste (P.W.I.S.)
fikk greie på saken. Det viste seg at Solem bl.a. hadde levert
stemningsrapporter om norske juristers og andre innflytelsesrike
kretsers reaksjon på okkupasjonsmaktens rettshåndhevelse m.m.
Br. Ohm og dr. Noot fant rapportene så riktige (viktige?) at Berlin
ble underrettet. Foruten av Ohm og Noot ble satt på enecelle og
isolert. (Her må noe være falt ut). Solem dømte Bruhns til døden.
Hvor er de andre for Solem farlige vitner? Var det ikke best han
gjorde som angiveren Sven Arntzen og forswant fra "rettsoppgjøret"?
Erik Solem! Hva vil De si når De står overfor den høyeste dommer?

Eidsivating lagmannsrett har lagmann Cappelen også. Om ham skrev Kongsberg Dagblad sommeren 1946 at han (lagmann Cappelen) på grunn av sin holdning under krigen, hadde god grunn til å tale temmelig lavt om "nasjonal holdning". Lagmannen anmeldte bladet. Anmeldelsen er nå henlagt. Om alle Cappelens meritter under okkupasjonen er kommet, vites ikke. Men så meget er altså kommet fram at lagmannen fritt kan injurieres på dette område. Det er sørgelig, for det kommer til å gå ut over dem han heretter dømmer. Han kommer til å ilægge mange års fengsel ekstra for å vise at han iallfall nå er "god nordmann". Kanskje han til og med kommer til å konkurrere med Solem i dødsdommer.

Etterhvert som folk får kjennskap til hvor kompromitterte de er, de fleste av "rettsoppgjørets" hissigste rettsfornektende, blir det mindre moro for dem. At så mange jurister for vinnings skyld har latt seg bruke til rettsfornektende menneskejakt, er en grusom skamplett på standen. Herregud hvor sultne de må være!

Flyveblad nr. 2.

Arntzen-Fanebust-saken.

Et svensk blad hadde for en tid siden denne alarmerende overskriften over hele siden:

"Nordens største menniskojägare fast i egen sax".

I artikkelen forklares at Arntzen i Norge hadde stillingen som Riksadvokat, svarende til den svenske Justiskansler, at Arntzen i denne egenskap hadde sendt 70.000 av sine landsmenn i fengsel. Og så kommer med fete typer ordet angiveri som Arntzen hadde gjort seg skyldig i. Den svenske avisen må ha hatt sin representant i retten under de langvarige forhandlinger ved Oslo Forhørsrett i saken Arntzen-Fanebust - sikkert vårt århundres mest sensasjonelle i Norden.

Har det i det hele tatt hendt at et lands øverste påtalemyndighet selv er skyldig i en forbrytelse han har fått sine medborgere dømt til hundrevis, ja kanskje tusenvis års fengsel for?

Advokat Arntzen innrømmet i retten at han til en NS-lensmann hadde skrevet at Bjørn Johanssen vilde forlate landet. Både Johanssen og Arntzen arbeidet illegalt. Arntzen forklarer i retten: "Hadde det et øyeblikk falt ham inn at Johanssen hadde arbeidet for dem (illegalt), så er det klart at han ikke vilde ha foretatt noe som hadde kunnet utsette Johanssen for risiko".

På spørsmål fra Fanebust svarte Arntzen at han visste at det var dødsstraff for å forlate landet, og han erklærte at han visste det var krig mellom Norge og Tyskland. Men han ble rasende og nektet å svare da Fanebust ba ham definere begrepet angiveri slik han som Riksadvokat hadde praktisert det på andre. Dommeren samtykket i at Arntzen kunne slippe å svare på dette. Og den avgjørelse var riktig; ingen behøver i retten komme med noe som kan utsette en selv for straff.

Arntzens brev til NS-politiet ble oversendt det tyske politi. Den tyske politisjef som hadde saken forklarte: "Det var skrivelsen fra det norske politi som foranlediget at Sikkerhetspolitiet tok seg av Johanssens sak".

Den tyske Sipo-mannen Krijom forklarte:

"Bjørn Johanssens sak og de opklaringer som fulgte var av stor viktighet, og saken ble rapportert til Berlin som meget betydningsfull"

De tyske politisjefene sa at ingen opprulling under hele krigen var så betydningsfull som den som fulgte etter Bjørn Johanssens arrestasjon.

Katastrofale følger.

Vitnet Olav Eide, som var(sikringssjef)sjef for sikrings- og alarmapparatet for alle illegale organisasjoner i Oslo (XU) forklarte i retten:"Da Bjørn S. Johanssen ble arrestert, hadde det katastrofale følger for etterretningsorganisasjonen.

Det ble arrestert ca. 70 stykker, men alle disse tilhørte kanskje ikke XU, men iallfall den aktive motstandsbevegelse. Det som er det viktigste er imidlertid ikke at disse ble arrestert, men at hele sikrings- og alarmapparatet ble ødelagt for et helt år fremover og aldri senere ble effektivt".

Det kom fram i retten at 4 av de arresterte døde i fangenskap. Bjarne Sem omkom med "Westfalen" og Bjørn Reinhardsen ble skutt.

Videre kom det fram at Bjørn S. Johanssen ble torturert på det forferdeligste og tilslutt dømt til døden. Dommen ble imidlertid ikke fullbyrdet, og han var ilive ved frigjøringen.

Det kom fram i retten at han hadde importert i hundrevis av sykler fra Tyskland og gitt de fleste til Heimefronten. Han hadde også forsynt de tyske barakkeleirene med brannslukningsapparater, men først ubrukeliggjort dem. Fortjenesten ga han til illegalt arbeide. Ca. kr. 100.000 hadde han ofret til dette formål.

Videre kom det fram i retten at advokat Arntzen hadde fått kr. 5.000 i salær for å rekonstruere firmaet Brødrene Sverre, som arbeidet for tyskerne. Det ble protokollert i retten at "det var advokat Arntzens linje at det skulde arbeides for tyskerne".

Fanebust ble løslatt. Han er fremdeles fri. Advokat Sven Arntzen også.

Det sies at advokat Arntzens etterfølger som Riksadvokat skal kvie seg for å reise tiltale mot noen av herrerne. Det var i Arntzens tid livsfarlig å bli stillet overfor en så fryktelig anklage som angiveri med så sorgelige følger. Muligens kan begrepet angiveri modereres litt - det er jo forskjell på folk!

Det er også så sin sak å sette Fanebust under tiltale. Han er den eneste bladeier i Norge som frivillig stoppet sin avis 10.April 1940. Han ofret heller formue og levebrød enn å tjene nazistene. Det tyske sikkerhetspoliti hadde arrestordre på ham for hans nazifiendtlige holdning inntil 9.April 1940. Under okkupasjonen arbeidet han illegalt, hadde endog i dekning på sin gård høyt betrodde menn med radiosender.

Det var ille at Arntzen skulde gi seg i kast med Bjørn S. Johanssen og Tofalv Fanebust. En kan ikke godt si at det er Fanebusts skyld heller, han kom bare i skade for skrive hvad han hadde hørt, og som altså viste seg å være sant - uhyggelig sant. Rettsstaten Norge har utspillet. Det er ikke lenger brukbart å la Stortingets justiskomite dementere, folk har en merkelig evne til å finne sannheten. Norge er en rettsstat, sies det. "Lat det merkast i meir enn i ordi.....".

Til nærmere belysning av rettsforholdene i Arntzens Norge beretter vi i det følgende om et av de mange tilfeller av justismord.

Mordet på Holger Tau, Stavanger.

6 av vitnene i denne sak avla mened, derav direktør Jensen ved Stavanger Tekniske aftenscole, tyskeren Kockrow o.fl.

En syvende kom inn i rettssalen som vitne på krykker - for å gi retten det inntrykk at han var blitt livsvarig invalid etter forhør og mishandling av Tau. Da reiste dr. Brække, overlæge ved Stavanger sykehus seg - han var tilstede under hele lagmannsretten som medisinsk sakkyndig - og sa: "De kan godt legge bort krykkene, jeg har utskrevet Dem som frisk for flere uker siden" - Hvorpå vitnet måtte forlate salen uten å ha fått avgi forklaring. Han ble imidlertid innkalt til avgivelse av forklaring senere.

I fengslet ble Tau forferdelig mishandlet, blandet annet ble alle tærne på den ene fot fullstendig knust. Dr. Irgens ville ikke besøke ham i fengslet å legge forbindinger. Tau var en tid sinnsyk i fengslet som følge av smertene etter mishandlingene.

Et av vitnene, ovennevnte dir. Jensen, påsto i retten at han under forhør var blitt sparket i skrittet av Tau med den følge at testiklene måtte fjernes. De samme testikler var imidlertid blitt fjernet flere år før krigen grunnet sykdom.

Et annet av vitnene møtte i retten og påsto at Tau hadde ødelagt kjevebenet på ham. Mannen hadde i virkeligheten også et stygt kjeveparti, men dette skrev seg bevislig fra en skade som mannen hadde pådradd seg minst 10 år før krigen. Etter at alle disse ting ble kjent av hans foreldre, anmødet de sin sønns forsvarer, advokat Våland i Stavanger, om at saken måtte bli gjenopptatt. "Det nytter ikke allikevel", var svaret.

Hans mor besøkte ham daglig i de tre måneder han satt dødsdømt i Bergen. Samme aften som han fikk vite at han neste morgen skulle skytes, var hans mor og flere andre tilstede i cellen 1 halv times tid, blandt annet presten. Da sa Tau: "Ja, det sier jeg deg mor, så alle andre kan høre på, at jeg er dømt uskyldig i denne sak. Det som jeg hadde ventet å bli dømt for, er i det hele tatt ikke kommet med i tiltalen". Tau siktet her til en rassia han hadde vært med på, hvor visstnok et par mann var blitt skutt. Dette var imidlertid av gode grunner ikke tatt med i tiltalen. Øverste sjef for landssvikavdelingen i Stavanger, politifullmektig Benneche, deltok nemlig også i rassiaen sammen med Tau.

Kvelden før eksekusjonen skulle finne sted fikk Tau besøk av presten, som spurte om han hadde noe siste ønske og om han skulle be for noen. "Ja, be for Norge, du prest", var svaret. - Slik dør "landssvikere" i Norge i dag.

Flyveblad nr.3.

I det forrige nummer rettet vi søkelyset mot lederen av rettsoppgjøret, forhenværende riksadvokat Arntzen, han som var øverste leder for påtalemyndigheten og som trakk opp retningslinjene.

Denne gang skal vi kikke litt på de personer som har ledet det rent politimessige arbeide mot 50 - 60 000 NS-medlemmer.

Vi gir ordet til det kjente organ for fri åndskamp, som oktober 1946 skriver:

"I dag tillater vi oss å feie for politiinspektør Lars L'Abbée-Lunds dør. Han har som kjent vært landssvikavdelingens fryktede sjef og er det fremdeles. En nidkjær herre i all sin ferd.

Således begav det seg at han var politifullmektig på Lillehammer i 1940 (samme byen hvor senere landssvikdommer, høyesterettsadvokat Elliv Moe lot seg forfremme til visepolitimester i ca. 4 måneder fra den 22.april, da de storgermanske gladiatorer marsjerte inn i staden).

Om høsten den 3.november 1940 var det tillyst foredrag av Gulbrand Lunde, som da var Quislingminister. Til den tid foredraget begynte samlet det seg mange mennesker i de gatene som støter opp til foredragslokalet. Utrop som: "Leve Kongen" og "Ned med Quisling" ble meget brukt. Politiet søkte å trenge folkemassen tilbake fra gatene omkring banklokalet, hvor foredraget ble holdt. Lederen av politiet var da-værende politifullmektig Lars L'Abbée-Lund. Han var meget aggressiv og anholdt personlig noen av demonstrantene. Forøvrig la vi et brev fra en ung sjømann fortelle resten:

"Det var således L'Abbée-Lund selv som anholdt meg og ga en underordnet politimann ordre om å bringe meg til politistasjonen. Foruten meg ble noen andre ungdommer innbragt i løpet av kvelden, siktet for å ha tatt del i demonstrasjonen. Samtlige ble løslatt sent på kvelden. Det var L'Abbée-Lund som avhørte meg om affæren etterpå. Pointet ved forhøret var at jeg erkjente å ha ropt: "Ned med Quisling, opp med Kongen !"

Resultatet av historien var at 4 personer, deriblandt jeg, ble satt under tiltale ved folke-domstolen, se vedliggende avskrift av tiltalebeslutningen. (Originalen er i min besiddelse). Etter en tids forløp kom det imidlertid beskjed om at tiltalen var frafalt, og at vi skulle slippe med en alvorlig advarsel. (De fire tiltalte var i alderen fra 16 til 20 år, nemlig gymnasiastene Dag Hæuge Helge Scott og Sølvi Liszt Lunde, lagerbetjent Per Christian Odner og sjømann Gunleik Nørsterud).

Det var politimester Kielland som var sjefen for politiet på Lillehammer dengang, men det var L'Abbée-Lund som ledet tjenestegjøringen ute om kvelden den 3.november 1940. Foruten det stedlige politi var også tilkalt endel statspolitibetjenter med stålhelm, pistol og lange trekøller. De karene ble også dirigert av L'Abbée-Lund. En bande av rikshirden skulle også ha vært i virksomhet."

Gunleik Nørsterud (sign.)

L'Abbée-Lund overga altså disse fire unge mennesker til den nazistiske folke-domstol, men en nazistisk påtalemyndighet henla saken. Den gang ble han hemmet i sin nidkjærhet, i dag har han så visst fått fritt løp for sine tilbøyeligheter. Etter at dette var blitt kjent, ønsket naturligvis L'Abbée-Lund eller hans overordnede eller begge parter ham på en mere ubemerket plass. Den 1.januar skulle han tiltre sin nye statsstilling som sekretær ved Årdalsanlegget, og på samme tid skulle han etterfølges av inspektør ved landssvikavdelingen Tage Petterson. Hvilke svin på skogen er det så som kvalifiserer ham?

Vi gir ordet til Tage Petterson personlig:

Oslo, 5.februar 1941.

R A P P O R T

til Oslo og Aker Politimesterembete, Kriminalpolitiet, Oslo-avdelingen, avgitt av politifullmektig Petterson.

I en anonym skrivelse til Politikammeret i dag er det opplyst at Alf Eriksen, Fearnleysgate 10 i det siste halvår har drevet lands-skadelig virksomhet. Det er opplyst i skrivelsen at han har hatt flere tilholdssteder i byen under falskt navn og at han mistenkes for å ha forbindelse med opprørsbladet "Det frie Norge" og at han har satt utallige smedeskrifter om Tyskland og NS i omløp.

Det er bragt på det rene at ~~de~~ angjeldende i dag var reist til Røyken. Her ble han pågrepet og transportert til Oslo. Hans navn er Alf Steiner Eriksen, født 7/10 1917. Kontormann uten stilling, bor i Fearnleysgate 10 A hos bestemoren. Ikke straffet. I sin forklaring har han erkjent at han har mottatt fra bekjente eksemplarer av "Det frie Norge" og andre skrifter rettet mot NS. Disse har han tildels levert videre. Han kjenner navnene på enkelte av de personer som han har fått skriftene av, men nekter å gi opp navnene. Han be- nekter å ha hatt noe med tilvirkningen av skriftene å gjøre og kjenner ikke noe til hvor og av hvem de blir tilvirket.

Han ble innsatt i varetektsarrest.

Ved ransakning i hans hjem ble det ikke funnet noe mistenkelig. Han var ikke i besiddelse av skrivemaskin. Han har benektet å ha hatt andre tilholdssteder i Oslo.

Etterforskningen fortsetter.

Tage Petterson (sign.)

Stempel: Oslo og Aker Politimesterembete, Osloavdelingen.

Oslo, den 13.februar 1941.

R A P P O R T

til Oslo og Aker Politimesterembete, Osloavdelingen avgitt av politi- fullmektig Petterson.

I dag ble innkalt:

Wessel Dahn Johannsen, født 6/4-21, elev av Treiders Handelsskole, foreldre Edvard Johannsen og hustru Edith, Oscarsgate 46 II, for demonstrasjon i Karl Johansgate. Vedkommende var arrestert på foran- ledning av to sivile tyskere.

Anmeldte benekter i sin forklaring å ha demonstrert. Han ble innsatt i varetektsfengsel.

Etterforskningen fortsetter.

Tage Petterson (sign.)

Stempel: Oslo og Aker Politimesterembete, Osloavdelingen 10/7-41.

+++++

Denne herre skulle altså overta etter L'Abbée-Lund. Men dessvære ble også politiinspektør Pettersons svin oppdaget i landsvikavdelingens mørke jungel og trukket frem i lyset. (Heller burde Petterson selv trekkes frem i lyset, i rampelyset!) Men hva skulle de arme myndigheter gjøre? De har jo ansvaret for at alt går ordentlig for seg. Vi vet ikke hva de har tenkt og ment. Vi konstaterer bare at i dag ledes Landssvikavdelingen av både L'Abbée-Lund og Tage Petterson (Jfr. Odd Nansen-saken).

Vi ber våre lesere ikke vredes for meget på disse to individer. Hele det norske samfund er i dag nærmest en søppelkasse (som også Drammens Tidende mente). L'Abbée-Lund og Tage Petterson er som sine omgivelser. Det er ikke noen morsom jobb å rote i søppelkassen, det er heller ikke noen fornøyelse å se eller lukte på innholdet. Når vi ber våre lesere forstå den harme som fyller oss alle, når vi vet oss forfulgt av slike mennesker, der har gjort det samme som dem de forfølger - og attpå til i dag lever i og på en storstilt løgn.

Flyveblad nr.4.

"Nytt från demokrat-Norge.

Vittnen skola tystas för alltid vid chock-behandling".

Under denne overskrift - oppsiktsvekkende overskrift - behandlet en av de uavhengige svenske aviser en ny rettsskandale fra vårt berømte fedreland.

Denne saken er i sin natur mer oppsiktsvekkende enn selve Fanebust-saken. Den viser nemlig klart og tydelig at rettferdighet, likhet for loven, humanitet, lover og bestemmelser er bare fraser, og det eneste som det i dag er spørsmål om er hevn og atter hevn. Som det så ofte viser seg å være er også forbrytere i dette tilfelle folk som helst burde blitt plassert i en nasjons skammekrok og ikke praktisere sin slette samvittighet på anstendige landsmenn de kommer i berøring med i egenskap av rettssvikavdelingens håndgangne menn.

Den ulykkelige måte de har praktisert moderne norsk juss på har nå vært praktisert på en mann som ikke har vært medlem av NS, han har ikke vært i noen som helst tysk tjeneste eller på annen måte gjort seg fortjent til å bli behandlet som et dyr. Han heter Ingolf Andresen og er læge, bosatt i Oslo (p.t. Illebu?)

Begynnelsen på denne historie hendte i Oslo under okkupasjons-tiden. En dag i 1943 ble en læge utsatt for et attentat i Torvgaten

men ble ikke skadet. Ingen kunne ane hvordan det var gått til, enda mindre da vedkommende læge kort tid i forvegen hadde behandlet en såret "frihetsskjemper". Denne lægen var doktor Andresen.

Året etter flyktet han unna Gestapo og kom seg til Sverige.

I Sverige ble han umiddelbart knyttet til det svenske sikkerhetspoliti, som han også hadde arbeidet for i Norge - altså mot tyskerne. Under sitt arbeid i Stockholm kom dr. Andresen under vær med at to norske politifolk, som offisielt var flyktet fra Norge på grunn av "patriotisk arbeid", i virkeligheten var agenter for Gestapo. Det var nåværende politiinspektør ved landssvikavdelingen Bryhn og en kollega som vi dessværre foreløpig ikke har navnet på. Dr. Andresen samlet materiale mot disse to, samtidig som han samlet materiale mot enkelte medlemmer av "rettskontoret" ved den norske legasjon i Stockholm. Da freden brøt løs hadde han fått tak på en rekke kompromitterende papirer. Imidlertid ante visse kretser at dr. Andresen kunne bli en farlig herre og fikk ham internert til høsten 1945, da han ble utlevert til Norge. Her ble han øyeblikkelig arrestert og ført til Åkebergveiens Kretsfengsel.

Saken hans ble overtatt av - HERR BRYHN ! ! !

Nå begynte dr. Andresens lidelseshistorie. I nesten ett og et halvt år satt han fengslet uten å komme i forhørsrett, uten å få noen reell siktelse. Ved et tilfelle kom han imidlertid til å bli den som ledet til avsløringen av angiveren Arntzen.

Under sitt virke som læge i fengslet kom han over en rapport fra Kåre Torgersen i SIPO ang. Arntzens forhold. (Referert i § 100 nr.8-9 1946). Denne rapport førte han for en kriminalassistent med begjæring om at det ble igangsatt etterforskning. Noen dager etter kom svaret: Dr. Andresen ble satt på enecelle. Han greide imidlertid å komme i forbindelse med en som sørget for å gjøre forholdet kjent utenfor fengslet.

Så en dag får visse kretser i landssvikavdelingen rede på at dr. Andresen skal fremstilles som vitne i saken mot Toralf Fanebust. Nå var gode råd svært dyre, og det gjaldt å handle raskt. Hvilket middel er så det sikreste? Jo, hvis man kunne få erklært ham sinnsyk ville saken bli løst av seg selv. Altså ble han i hui og hast kjørt til Gaustad, hvor han ble plassert på den værste avdelingen de har. Men han var jo ikke sinnsyk? Nei, men hva man ikke er, det kan man bli - var tydeligvis resonnementet. Imidlertid var også dette skritt uten noe resultat, for dr. Andresen ble ikke sinnsyk allikevel.

Nå hastet det, om noen dager skulle han bli ført som vitne, og da - . En forferdelig beslutning ble truffet: Han skulle bli underkastet en såkalt sjokkbehandling. Denne behandling blir brukt overfor alvorlig sinnslidende som det siste håp. BRUKES DEN OVERFOR NORMALE MENNESKER, BLIR RESULTATET SINNSYKDOM OG HUKOMMELSESTAP!

Utenfor Gaustad var man imidlertid også orientert om planene med dr. Andresen, og en telefon til overlægen ved Gaustad Asyl fikk stoppet det hele. Ja, direktøren ved sykehuset erklærte endog at det hele var skjedd bak hans rygg. Det er nok mulig, vi får iallfall håpe det.

Så ble han fremstilt som vitne i saken mot Fanebust. Det bærer en sensasjon av de sjeldne, selv til rettsstaten Norge å være. Dommer Glad ble lenger og lenger i ansiktet, og hovedparten av tilhørerne frydet seg åpenlyst. Skandalen var åpenbar.

Men for å bevare ro og orden har det demokratiske samfund mange midler til sin rådighet. Et middel er sensur og ensretting. Det vil si, det heter det nå ikke, men referatforbud i landets samlede presse er et ennå sikrere middel. Det ble altså gjennomført.

Frømdeles sitter dr. Andresen i et eller annet fangehull i det frie Norge. Og hvordan er det med politi-inspektør Bryhn og hans kollega? De deler vel celle sammen skulle en tro og håpe. Nei, Bryhn er på reise i Tyskland for å spore opp krigsforbrytere og gestapister! Hans kollega derimot skal ifølge vel underrettede kilder ha inntatt en vel fortjent plass på nr.19. Andre påstår at han følger med Bryhn på dennes pilgrimsvandring. Ett er iallfall sikkert: Han burde sitte inne sammen med sin sjef.

En skulle videre tro at dr. Andresens forsvarer skulle ha lettere for å hjelpe ham når Bryhn & Co. er borte. Men nei, Bryhn har simpelt-
hen låst sakens dokumenter inn i et stålskap som ingen kan komme til. Altså må dr. Andresen sitte inne frømdeles, helt til han ikke klarer det mere selv eller skandalen blir for åpenbar. Vi kan imidlertid berolige rettsstatens nidkjære håndhevere med at alle dr.Andresens papirer er utenfor alle udemokratiske krefters armer. Hvor de befinner seg, skal være usagt, men at de er i sikkerhet og vil bli brukt en dag, det kan dere alle være sikker på!

+++++

NYTT JUSTISMORD

Mens skandalen om Reidar Håland-saken truer med å bre seg ut over landssvikavdelingens arkiver, har en ny skandale dukket opp i horisonten. En ny sak som rettferdigheten burde kreve ble tatt opp til ny behandling. Reidar Håland er død og kan ikke vekkes til live mere. Men PER OPPEGÅRD lever. 14. august 1945 ble lagmannsretten, under ledelse av Der Herr Blodøks persönlich, satt på Lillehammer for i rettsstatens navn å drepe Arne Sætvedt og Per Oppegård. Sætvedt ble dødsdømt og henrettet, men Oppegård "slapp" til riksadvokatens ergrelse med livsvarig fengsel.

Per Oppegård, som i dag sitter i Åkebergveiens kretsfengsel, kom i januar i fjor over en avis. Det var en av de legale aviser fangene har lov til å lese, og naturligvis ble den lest spalte opp og spalte ned. Oppegård leste også sportssiden, og fikk et lite sjokk. Der sto det nemlig at en kjenning av ham var blitt kretsmester på ski. Nå er det ikke direkte ulovlig å bli kretsmester på ski, hvis en da har vært god mrdmann. Men det skulle være ulovlig å avgi direkte falsk forklaring i retten. Hvis det da ikke er kommet noen provisorisk anordning som opphever en slik hån mot folkets rettsbevissthet.

Denne nybakte kretsmester opptrådte nemlig i vitne-boksen med lægeattest for livsvarig invaliditet på grunn av den mishandling Oppegård hadde utsatt ham for. Hvor mange år denne ridder av en be-
drøvelig samvittighet har skaffet Per Oppegård, skal være usagt, men det er sikkert ikke få når vi tar de vanlige dommer og den Blodøkske nidkjærhet i betraktning.

- 10 -

Ville det ikke være en idé om Oppegård slapp med å sone mer enn det tar hans "offre" å bli friske? Men det vil kanskje føre med seg at rettsstaten må betale ham erstatning for for lang fengsling?

+++++

En demokratisk presserøst.

Selv det mest overbeviste NS-medlem har da heller ikke med skinn av rett kunnet peke på et eneste tilfelle av skadefro hevnjustis eller ondartet krenkelse av vår retts grunnleggende prinsipper.

(VÅRT LAND 20.3 1947).
